

GÜNAY ÇETAO KIZILIRMAK • Köstebek Yolları

GÜNAY ÇETAO KIZILIRMAK 1981'de doğdu. On üç yıl boyunca Türkiye'nin çeşitli kentlerinde yaşadı. 1994'te ailesiyle birlikte Rusya'ya yerleşti. Adigey Devlet Üniversitesi'nin Rus Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. 2006 yılında Türkiye'ye döndü. Rusçadan birçok şiir, öykü ve roman çevirdi.

İletişim Yayınları 3202 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 567

ISBN-13: 978-975-05-3366-2

© 2022 İletişim Yayıncılık A.Ş. / I. BASIM

1. Baskı 2022, İstanbul

EDİTÖR Emre Bayın

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Kazimir Maleviç, “Beş Ev Peyzajı”

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Celal Galip

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GÜNAY ÇETAO KIZILIRMAK

Köstebek Yolları

Sadullah'a...

İÇİNDEKİLER

Uzak	9
Ev	19
Neydi?	27
Sigara	33
Çok yaşlı bir kadın	39
Her şeyin tam tersi	43
Doktor ve ben	53
Ölenin ardından	59
Köstebek yolları	65
Dunise	75
Kırmızı balık	83

Uzak

*hep zor şeyler düşüyor hayatıma
yakınmayalım
ıssızlık ta baştan beri vardı*

LÂLE MÜLDÜR

Senelik iznimin tamamını yasımı layığınca tutmak için kullanmaya karar verdim. Kıpırdamadan yatıp kafamı kollarımla koruyarak bu uçsuz bucaksız trenin üzerimden geçmesini bekleyecektim. Kendimi loş bir vadiye yayılmış dağınık bir harabe olarak hayal ederdim bazen de – arkeologlar beni olabildiğince toparladıktan sonra bakanlık turizme kazandıracak, lahitlerimde kemikleri bulunan küçük insanların hangi amansız hastalıktan öldüğünü hiç kimse bilmeyecekti. Bazen de bir camii avlusunda o gün ölenlerin adlarını ders başında okunan yoklama listesini dinler gibi dinlediğimi, cenaze arabasına binmeye çalışan en yakın akrabasının kolundan tuttuğumu çünkü ölüm diye bir şey varsa oralar da olmam gerektiğini farz ederdim. Ruhumun arabeskiğini Amerikan komedileriyle alt etmeye çalıştım ve zaman zaman buna muvaffak oldum. Zihnimin sisli meydanında pek bir numarası olmayan hokkabaz ve sirk artistleri yarı sarhoş, hafif serkeş fink atıyordu. Hepsini, hepsini kaleydoskopun içindeki şekiller kadar tesadüfi, ben uydurdum çünkü aşk bitince geriye rüzgârın süpürdüğü bomboş bir panayı

yeri kaldı. Uyudum uyudum uyandım. Papatya çayı demledim – ama sadece düşlerimde, gerçekteyse sallama siyah çay içtim. Gerçekte delik deşik uykumun altında titreyerek ısınmaya çalışıyordum. Gerçekte kokuyordum – doğal olanın kokmak, zorlama olanın ha bire temizlenmek olduğunu düşünmeye başlamıştım. Gerçekte komik değildi hiçbir şey. Belinde fitik, topukları kabuklanan, saçları dökülen, bedeninin ve zihninin bütün iplerini elinden kaçırmış bir orta yaşlıya dönüşmeden önceki son sahici kederimdir bu belki, diyor, onu var gücümle sakınmaya karar veriyordum. Her şeyi yanlış biliyordum: sonu, ortayı, köşeyi, bucağı. Arkadaşım Aslı yanımda kalmaya başladı. Bir poşet gereksiz eşya gibi terk edilşimi fazla abarttığımı düşündüğünü anlamayayım diye elinden geleni yapıyordu. Anlıyordum, ama olsun. O Ay'ın aydınlık yüzüydü, elinden mucizeler gelen öyle bir evliyaydı ki hiç açmayan bir çiçeği açtırdı, bakkala sallamak için bir hasır sepetle ip edildi, çaydanlığın kulpunu tutarken elimiz yanmasın diye tombul bir fırın eldiveni aldı, akşamları balkonda çay içerken kadife sesiyle bana “seyreyle güzel’i” söyledi. “Seyreyle güzel kudretli Mevla'm neler eyler” dediğinde inanıyor, şarkı bittiğinde imanımı yeniden yitiriyordum. Sonra rüyalarımda aynı çukura üç kez düştüğümü görmeye başladım. Bir gecenin üçünde kalp krizi geçirdim. Doktor, krizi ve vücudumdaki çeşitli ağrıları uydurduğumu müjdeledi. Antidepresan tedavisine başladım. Kalbim öteden beri hızlı atar – yavaşladı.

İşe dönüşümün üzerinden bir ay kadar geçmişti ki patron çağırdı. “Bir arkadaşımız N.’deki projeden ayrıldı, yerine siz gitmek ister misiniz?” Çiçeği bakkal sepetinin içine oturtmuş, komiklikler yaparak merdivenlerden inen Aslı’yı yolcu ettim, birkaç eşyayı anneme taşıdım, genzimde yuttuğum zehrin tadı, gidip o sayısız yamalarla dolu acayip ülkeye kondum. Adım Selin.